

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget (2. samling)
(Alm. del - bilag 531)
retlige og indre anliggender ministerråd
(Offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	27. marts 2002

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets skrivelse med den danske regerings udtalelse om Kommissionens udkast til forslag til et femte motorkøretøjforsikringsdirektiv.

<DOCUMENT_START>

Den danske regerings udtalelse om Kommissionens udkast til forslag til et femte motorkøretøjforsikringsdirektiv.

Kommissionen har udarbejdet et udkast til forslag til femte motorkøretøjforsikringsdirektiv, der indeholder ændringer til Rådets direktiv 72/166 EØF, EF-Tidende 1972 L 103, s. 1 (første motorkøretøjforsikringsdirektiv), som ændret ved Rådets direktiv 84/5 EØF, EF-Tidende 1984 L 43, s. 27 (anden motorkøretøjforsikringsdirektiv), Rådets direktiv 90/232, EF-Tidende 1990 L 129, s. 33 (tredje motorkøretøjforsikringsdirektiv) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26, EF-Tidende 2000 L 181, s. 65 (fjerde motorkøretøjforsikringsdirektiv).

Udkastet er udsendt til en bred kreds af interesserede parter, herunder medlemsstaterne, og Kommissionen har opfordret alle til at sende høringssvar til udkastet.

I den anledning skal den danske regering udtale følgende:

Den danske regering er positiv over for Kommissionens forslag til modernisering af den gældende EU-regulering om motorkøretøjforsikring.

Den danske regering er enig med Kommissionen i, at der er behov for justeringer og præciseringer i de fire motorkøretøjforsikringsdirektiver og kan derfor støtte Kommissionens initiativ.

Regeringen har dog visse bemærkninger til følgende bestemmelser i udkastet:

Regeringen er enig i, at der er behov for en præcisering af, at forsikringspligten også gælder køretøjer, der er midlertidigt forsikrede, som foreslået i udkastets artikel 1, stk. 1. Forsikringspligten bør dog efter regeringens opfattelse begrænses til eksempelvis 1 år efter den på pladen anførte udløbsdato, idet det i modsat fald vil være særdeles vanskeligt for myndighederne at håndhæve forsikringspligten, hvis køretøjet befinder sig uden for Danmarks grænser.

Med hensyn til overvejelserne om fastsættelse af minimumsbeløb for dækningen ved personskade og tingsskade kan regeringen som udgangspunkt støtte Kommissionens forslag. Der findes imidlertid i dag en mulighed i andet motorkøretøjforsikringsdirektiv for at fastsætte samlede mindstebeløb pr. uheld uanset antallet af skadelidte eller skadernes art. Regeringen skal opfordre Kommissionen til at genoverveje at opretholde medlemsstaternes mulighed for at fastsætte samlede mindstebeløb for forsikringsdækningen pr. uheld for at begrænse forsikringsselskabernes ansvar ved ulykker, der involverer et meget stort antal skader eller skadelidte, og for at forbedre mulighederne for at få foretaget genforsikring.

Kommissionen foreslår i udkastets artikel 7 en bestemmelse om passagerens retsstilling i de tilfælde, hvor føreren var spirituspåvirket på uheldstidspunktet. Det synes på baggrund af bestemmelsens nuværende ordlyd ikke ganske klart, om den tilsigter en regulering af spørgsmålet om medlemsstaternes mulighed for at opretholde regler om nedsættelse eller bortfald af skadelidtes *krav på erstatning* over for skadevolder (og dermed forsikringsselskab) i den situation, hvor skadelidte var passager i motorkøretøjet og var vidende om, at føreren var spirituspåvirket, eller om bestemmelsen alene tilsigter at regulere spørgsmålet om forsikringsselskabernes adgang til i forsikringsaftalen med forsikringstageren (skadevolderen) at *begrænse forsikringsdækningen* over for skadelidte i den nævnte situation.

Regeringen skal opfordre Kommissionen til at genoverveje sit forslag til bestemmelsen med henblik på en eventuel tydeliggørelse af, at der ikke tilsigtes en regulering af spørgsmålet om nedsættelse eller bortfald af skadelidtes erstatningskrav, idet et forbud mod nedsættelse eller bortfald af erstatningskravet i en situation, hvor skadelidte (passageren) vidste, at føreren var spirituspåvirket, vil være et indgreb i grundlæggende principper om skadelidtes egen skyld eller accept af risiko i medlemsstaternes erstatningsret. Der kan i den forbindelse henvises til det i dansk retspraksis fastslåede udgangspunkt om, at den, der accepterer den risiko for skade, der er forbundet med at køre med spirituspåvirket fører, derved normalt vil have udvist en så grov uagtsomhed, at erstatningen kan nedsættes eller evt. bortfalde.

Med hensyn til udkastets artikel 4 om, at der automatisk skal ske erstatning for tingsskade ved "alvorlig personskade" i forbindelse med uheld forvoldt af ukendt motorkøretøj, er regeringen i princippet enig i, at der bør betales erstatning for tingsskade i en sådan situation. Den reelle begrundelse for, at der ikke betales erstatning for tingsskade forvoldt af ukendte køretøjer, er imidlertid, at det volder bevismæssige vanskeligheder at statuere, om skaden faktisk er forvoldt af et ukendt køretøj eller ej. En regel om, at "alvorlig personskade" skal kunne udløse erstatning også for tingsskade, løser imidlertid næppe det bevismæssige problem. Efter regeringens opfattelse, bør erstatningen for tingsskade i en sådan situation i stedet afhænge af, om skadelidte kan bevise, at skaden er påført ved et uheld med et motordrevet køretøj.

Regeringen er enig i, at der bør indføres en regel om, at forsikringstager efter ophør af en forsikringsaftale har krav på at få udstedt en erklæring fra sit tidligere forsikringsselskab om, hvilke skader køretøjet har haft, eller om, at det ikke har haft nogen skader i de foregående 5 år. Regering finder dog, at udkastets artikel 11 bør ændres, således at den i bestemmelsen nævnte erklæring kun skal udstedes af forsikringsselskabet, såfremt forsikringstager begærer det. Mange forsikringstagere ønsker ikke en sådan erklæring, og det vil derfor blot være en administrativ byrde for selskabet altid at skulle udstede sådanne erklæringer.

Regeringen skal i øvrigt bemærke, at den kan tilslutte sig de udvidelser af området for fjerde motorkøretøjforsikringsdirektiv, der følger af artiklerne 13-15.